

РЕШЕНИЕ

№ 76

гр. София , 11.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН в закрито заседание на единадесети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски
Членове: Александър Желязков
Емилия Колева

като разгледа докладваното от Емилия Колева Въззивно частно наказателно дело № 20211000600173 по описа за 2021 година

Производството е по реда на [чл.457, ал.7](#) от НПК.

С решение № 260009 от 04.02.2021г., Врачански окръжен съд, НО е приел за изпълнение присъда №53/03.02.2019г., постановена по наказателно дело № 6877/118/2017г. на Трибунал Констанца, Румъния и Решение №689/P/03.07.2019г. на Апелативен съд Констанца, Румъния, влезли в сила на 03.07.2019год., с които българският гражданин Б. Н. П., роден на ***г. в гр.***, настоящ адрес гр.***, общ. *** , обл. *** , ул.“****“ № 46, ЕГН *****, в момента в Затвора ***, е осъден на наказание лишаване от свобода за срок от шест години и осем месеца за извършени престъпления по чл.263, ал.1 и ал.2, б.,а“ и „б“ от НК на Румъния – „трафик на хора“ и чл.262, ал.1 от НК на Румъния – „измамно преминаване на държавна граница“, съответстващи на престъпление по чл.280, ал.2, т.3, т.4, т.5 и т.6, вр. ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК на Република България.

На основание чл.57, ал.1,т.2, б.,а“ от ЗИНЗС съдът е определил първоначален „строг“ режим за изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода.

На основание чл.457, ал.5 от НПК съдът е приспаднал предварителното задържане на осъдения Б. Н. П., а именно от 21.08.2017г. до 22.06.2018г. /10 месеца и 1 ден/ в Румъния, както и в производството по ЕЗА за периода на задържането му от българските власти, считано от 30.11.2020г.

до влизане в сила на решението.

В законния срок е постъпила въззивна жалба от адв.Е.Г., защитник на осъдения Б. Н. П., в частта от решението, с която на основание чл.57, ал.1, т.2, б.,а“ от ЗИНЗС е определен първоначален „строг“ режим за изтърпяване на наложеното наказание „лишаване от свобода“. Счита, че в тази част същото е неправилно. Съдът не бил взел предвид и не бил подложил на анализ възраженията на защитата, свързани с искането да бъде приложената разпоредбата на чл.57, ал.3 от ЗИНЗС, която предвижда изключение от общото правило, когато лицето не е с висока степен на обществена опасност. Поддържа, че осъденият е лице, което не е с висока степен на обществена опасност, с чисто съдебно минало, не са налице криминални прояви, има две деца, за които полага грижи, както и възрастна майка, която страда от множество здравословни проблеми. Деянията, за които е осъден, били еднотипни. Б.П. е трудово ангажиран. По делото се съдържа характеристика от негов приятел и колега, която свидетелства за това, че поведението му е морално и изцяло ориентирано към спазване на закона. Всичко това доказвало, че той не е с установени престъпни навици и обществената му опасност не е висока. Единственото му желание е да полага труд, което е възможно, ако му бъде определен първоначален „общ режим“. От момента на настаняването му в ареста към затвора гр.***, не е извършвал противообществени прояви, а напротив имал е перфектно поведение, което било споделяно от лицето, отговарящо за свижданията. Счита, че определеният първоначален „строг“ режим би представлявал една неоснователна репресия спрямо Б.П..

Моли да бъде изменено решението в частта относно определеният режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода и на основание чл.57, ал.3 от ЗИНЗС остатъкът бъде изтърпян при първоначален „общ режим“.

С жалбата не са постъпили писмени доказателства, не са направени доказателствени искания.

В съдебно заседание пред въззивния съд защитникът на осъдения - адв.Г., поддържа жалбата и моли остатъкът от наказанието лишаване от свобода да бъде изтърпян при първоначален „общ“ режим. Аргументира се с чистото съдебно минало на П., който не бил личност с висока степен на обществена опасност. Същият има две деца и възрастна майка, за които полага грижи. Неговото желание за определяне на „общ“ режим е, за да може да работи.

Осъденият П. в лична защита поддържа заявеното от адвоката си.

Представителят на Софийска апелативна прокуратура изразява становище, че жалбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение. Соча като аргумент броя на квалифициращите признаци, както и множеството инкриминирани деяния, извършени при условията на продължавано престъпление. Тези обстоятелства обосновавали извод за висока степен на обществена опасност на осъденото лице и изключват искането за приложението на чл.57, ал.3 от ЗИНЗС.

Осъденият П. в последната си дума пред въззивния съд моли да изтърпява присъдата си като работи.

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, като взе предвид доводите на страните, материалите по делото и служебно провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт, намери следното:

С присъда № 53/0.02.2019г., постановена по наказателно дело № 6877/118/2017г. на Трибунал Констанца, Румъния и Решение № 689/P/ОЗ.07.2019г. на Апелативен съд Констанца, Румъния, влезли в сила на 03.07.2019год., с които българският гражданин Б. Н. П., ЕГН *****, е осъден на наказание лишаване от свобода за срок от шест години и осем месеца за извършено престъпление по чл.263, ал.1 и ал.2, б.,а“ и „б“ от НК на Румъния – „трафик на хора“ и по чл.262, ал.1 от НК на Румъния – „измамно преминаване на държавна граница“, за които престъпления му е наложено наказание от 6 /шест/ години и 8/осем/ месеца лишаване от свобода.

С решение № 260020/29.12.2020г., постановено по ЧНД № 471/2020год. Врачанския окръжен съд на основание чл.44, ал.7 и 8, вр.чл.44, ал.1, т.4 от ЗЕЕЗА е отказал да изпълни ЕЗА, издадена на 28.08.2019г. от Трибунал Констанца, Румъния, с която се иска предаване на българският гражданин Б. Н. П. и е приел да се приведе в изпълнение наказанието му лишаване от свобода по посочената присъда на румънския съд. Решението на Окръжен съд - Враца е потвърдено изцяло с решение № 11/18.01.2021г. по ВЧНД № 39/2021г. по описа на Апелативен съд - София.

Производството по чл.457 от НПК пред първоинстанционния съд е образувано по повод на постъпило предложение от окръжен прокурор на Окръжна прокуратура - Враца за произнасяне на съда по въпроси, свързани с изпълнението на посочените по-горе присъди.

В рамките на производството при спазване на процесуалните изисквания е изяснена фактологията по делото, относима към предмета на същото, като направените фактически констатации са правилни и

обосновани. В необходимата степен са описани обстоятелствата, при които са извършени престъпленията, за които е осъден П..

При установената фактология, правилен и законосъобразен е изводът на Врачански окръжен съд, че в случая са налице условията на Конвенцията за трансфер на осъдени лица (приета на 21.03.1983г. в Страсбург, Република Франция, ратифицирана от Република България и обнародвана в ДВ бр.8/1995г.) и на НПК за приемане изпълнението на посочената присъда на румънския съд спрямо българския гражданин Б. Н. П..

С определението си първоинстанционният съд е отговорил на въпросите по чл.457 от НПК, приложим съобразно препращащия регламент на чл.44, ал.11 от ЗЕЕЗА.

При съпоставянето на текстовете от наказателните закони на издаващата и изпълняващата държави, Окръжният съд се е съобразил с това, че в процедурата по чл.457, ал.2 и сл. НПК на правна преценка подлежат фактите, за които след съответното тяхно правно квалифициране е бил осъден българският гражданин. Аргумент за това дава нормата на чл.4, т.3, б.,с” от Конвенцията за трансфер на осъдени лица, установяваща задължение за осъдилата държава да предостави на приемащата държава информация освен за самоличността на осъденото лице, за неговото местоживее, за характера, срока и за началната дата на изпълнение на наказанието, така също и изложение на фактите, обосновали осъждането на лицето. В този смисъл правилно първият съд е приел, че описаната в присъдата на румънския съд престъпната дейтелност на Б. Н. П. намира аналог в НК на Република България като престъпление по чл.280, ал.2, т.3, т.4, т.5 и т.6, вр. ал.1 от българския НК - а именно квалифицирано превеждане на група от хора през граница без разрешение на надлежните органи на властта, като преведените през граница лица не са били български граждани, използвано е моторно превозно средство, привеждането е организирано от група или организация и е извършено по начин, опасен за живота на преведените лица. За това престъпление българският НК предвижда наказание лишаване от свобода от 1 до 10 години. Описаните по-горе деяния са извършени в условията на продължавано престъпление - чл.26, ал.1 от НК.

При служебната проверка на решението, настоящият състав констатира, че съдът е пропуснал в диспозитива да посочи, а в мотивите да обсъди, текстът от закона на Р България относно второто престъпление, за което е осъден българският гражданин Б.П., правно квалифицирано от румънския съд като такова по чл.262, ал.1 от НК – „Измамно преминаване на държавната граница – влизането или излизането в/от страната чрез незаконно преминаване на държавната граница на Румъния се наказва ...“. Преди всичко следва да се отбележи, че посоченото деяние не се поглъща от другото престъпление - по чл.280, ал.2, т.3, т.4, т.5 и т.6, вр. ал.1 от

българския НК, поради което в решението си първоинстанционният съд е следвало да се занимае отделно и с него, респ. да отговори на въпроса коя е разпоредбата от българския НК, която е налог на обсъжданото престъпление. Касае се за деяние по чл.279, ал.1 от НК, който гласи: „Който влезе или излезе през границата на страната без разрешение на надлежните органи или макар с разрешение, но не през определените за това места, се наказва с лишаване от свобода до пет години и с глоба от сто до триста лева.“. Съпоставката сочи, че и за това престъпление не се налага редукия според предвиденото в чл.457, ал.4 от НПК на наложените му от чуждия съд наказания / по шест месеца за всяко от деянията по чл.262, ал.1 от НК на Р Румъния/.

Така констатираният пропуск при произнасянето на ВрОС при решаване на въпросите по чл.457, ал.3 от НПК, по реда на въззивния контрол може да бъде отстранен, чрез изменение на решението и включване в неговия диспозитив и на престъплението по чл.279, ал.1, вр.чл.26, ал.1 от българския НК, явяващ се аналог на престъплението по чл.262, ал.1 от НК на Р Румъния.

В жалбата на защитника на осъденото лице Б.П. се релевират единствено доводи за приложението на разпоредбата на чл.57, ал.3 от ЗИНЗС, даваща възможност за определяне на първоначален „общ“ режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода и в случаите по ал.1, т.2 / строг режим на осъдените на лишаване от свобода за повече от пет години .../, когато осъденият не е с висока степен на обществена опасност. Като аргументи в подкрепа на претенцията си защитата сочи необремененото съдебно минало на осъдения, както и семейното му положение / същият полагал грижи за две деца и има възрастна майка/.

Настоящият състав на САС не споделя доводите на жалбоподателя. Независимо от чистото съдебно минало на осъдения /същият е реабилитиран/, личната негова степен на обществена опасност следва да бъде преценявана и в контекста на тежестта на престъпленията, за които Б.П. е осъден. Касае се за извършени от него две отделни престъпления, едното от които тежко умишлено, при усложнена, продължавана престъпна дейност и в съучастие, под формата на съизвършителство. Многобройността на деянията и организирания характер на осъществяването им несъмнено завишава не само тяхната степен на обществена опасност, но и на самия деец, който е демонстрирал престъпна упоритост и грубо незачитане на нормите, свързани с дейността по надзор и контрол на преминаване на държавната граница. Като утежняващи степента на обществена опасност на дееца следва да се ценят четирите отделни квалифициращи признака при извършване на престъплението „трафик на мигранти“, използваните средства, користните подбуди, големият брой на превозените хора /61 човека/ и сериозната опасност, в която е поставено тяхното здраве, дори и живот.

Аргументите, касаещи желанието на осъдения да полага труд по време на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, което би могло да стане при „общ“ режим са ирелевантни в настоящия случай, тъй като сами по себе си не могат да обосноват възможността за приложението на чл.57, ал.3 от ЗИНЗС.

Във връзка с настоящото производство са неотносими и доводите на жалбоподателя, касаещи добро поведение на осъдения П. в местата за лишаване от свобода. В случай, че действително той не извършва противообществени прояви в затвора, в ЗИНЗС е предвиден ред, както за поощряване на поведението му чрез награди, така и за смекчаване на първоначално определения му режим.

По изложените съображения, въззивният съд счете, че следва да бъде оставена без уважение жалбата на защитата на осъдения П. за изменение на определения му от ВрОС режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода от „строг“ в „общ“.

Поради тези съображения Софийски Апелативен съд, НО, 7 състав на основание чл.44, ал.11 от ЗЕЕЗА и [чл.457, ал.7](#) от НПК

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ решение № 260009 от 04.02.2021г. на Врачански окръжен съд, в ЧАСТТА относно текста от закона на Република България, предвиждащ отговорност за извършените престъпления, като ПРИЕМА, че престъплението чл.262, ал.1 от НК на Румъния – „измамно преминаване на държавна граница“, за което е осъден българският гражданин Б. Н. П. с ЕГН ***** с присъда №53/03.02.2019г., постановена по наказателно дело № 6877/118/2017г. на Трибунал Констанца, Румъния и Решение №689/Р/03.07.2019г. на Апелативен съд Констанца, Румъния, влезли в сила на 03.07.2019год., съответства на престъпление по чл.279, ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК на Р България.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата му част.

□

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____